

חברי מחניים והיו מוכרים לי היטב. הגעתי לפנות ערב ללינת לילה ונפגשתי עם החברים.

תוך כדי שיחה הציעו לי משימה. ביקשו ממני שאקח איתי חבילות, שיש צורך להעבירן ולמסרן לאיש "השומר" יוסף נחמני בפוריה. כיון שאני רוכב למצפה ולא עובר את טבריה, שאלו האם אני מוכן לקבל עלי שליחות זו. תשובתי היתה חיובית. וזיה לי ברור שיש כאן דבר מיוחד, ובכלל תמיד הייתי מוכן לעזור.

אמרו לי שנדרשת זהירות לבל יפלו החבילות לידי השלטונות התורכיים. לא אמרו לי על מה מדובר, ואני לא שאלתי. בלילה שמעתי שחופרים בחדר הסמוך ומוציאים דברים מתוך סליק.¹⁰

למחרת לקחתי את החבילות שהיו לא מועטות, ובתוכן פנקסים וניירות שונים. העמסתי הכל בשקיים הגדולים שעל החמור, כשאני רוכב עליהם. לא ידעתי מהו החומר, ומה תוכן הניירות.

היה איתי גם ח"ץ גבינה גדול שנשלח מאחת המשפחות במטולה אל קרובת משפחה שלהם בכנרת.

את הגבינה שנתי מעל הניירות ואני יושב על גב החמור, רגלי על השקים. בעברי ליד המושבה מגדל נתקלתי פתאום בחייל תורכי שעמד בצד הדרך. עצר אותי, וכשראה את הגבינה הורה לי לבוא איתו ולהתייצב לפני ה"זאבט" (הקצין). לא היתה לי ברירה והלכתי איתו לבין המטעים.

שם, על סוכת שומירה, רבץ לו קצין תורכי צעיר שהתעצל לצאת. ביקש למכור לו חלק מן הגבינה. הסכמתי. החייל חתך חלק מן הגבינה ורצה לשלם. כמובן שסרבתי לקבל נוסף. הקצין שאל מה עוד יש לי שם בשקים. עניתי שיש לי חנות בישוב הסנוך ואלה חשבונות שונים ובזה נפטרת ממנו והמשכתי בדרכי, עד שהבאתי את כל הכבודה ליוסף נחמני בשלום.

ארכיון "השומר", אין לי כל ספק בכך, היה בידי ישראל גלעדי. כנראה מתוך חשש מחיפושים בתקופת ניל"י העבירו אותו למחניים, שם הטמינו אותו באדמה, פחדו. רצו להיפטר ממנו והחליטו להעבירו ליוסף נחמני בפוריה. אני נראיתי תמיד כיגד וחשבו שלא יחפשו אצלי הרבה.

עד היום אנשים וחפשים את ארכיון "השומר".

לי ברור שהחומר שהעברתי בזמנו הושמד, ואם הוסתר על-ידי יוסף נחמני, בוודאי לא נותר נמנו דבר היום.